

БУНТАР

Бунтар съм, казвате...
Е, да... Ще се бунтувам,
Ще пиша грубо, грубо ще се смея.
Със груба дума, грубо ще римувам,
че истина е расла и във нея.
Метафори през рамото не нося.
Безцелен стих в поанта не обувам.
За рамото си ваш'та болка прося,
А за стиха си - дума да лекува.
Бунтар съм, казвате,
А всъщност ви робувам!

ВЛЮБВАНЕ

Едно очакване след чувството, че нещо се е случило,
И нежен цвят, поникнал сред сивотата на живота.
На нова квота спрели са се чувствата,
и а си мигнал, нещо ще се срути.
И си притихнал горе на високото,
и чакаш нечия ръка да ти помогне,
да слезеш не, а да излитнеш.

Дъх недопит от устни горещи -

плаха целувка след толкова срещи.
Нежна милувка, две думи смели,
и... вишните вече са разцъфтели.

Извинение

За тебе стихове така и не написах...

Не исках!

И не можех да затворя любовта във няколко куплета.

Аз моите стихове за тебе,

пиших с устни върху твоите устни,

Разказвах ти ги със очите си,

Не смеех думичка от тях на глас да кажа...

Страхувах се, че думите са слаби.

Мълчах...

И пишех стихове в косите ти,

а вятърът ги разпиляваше по тротоарите,

разлепваше ги по витрините,

за да ги прочетеме двамата.

Стихове без думи...

А за това, написано на лист,

те моля да ме извиниш.

Бял Сън

Сънувах бяло...

Бяла къща и някаква жена,
която в бялата постеля
сънуваше сама.

Сънувах, че сънува ласка...

Сънуваше ли тя,
или сънувах аз че някой
сънува белота.

.....

Сънуван бях, във бяла къща
от някаква жена,
как в бялото сънувам нея,
че ме сънува тя.

Не-пред-сказуемо

отминала надежда,
оголено глаголно примирение,
Очакването – твоя вечна нужда
а нуждата – очакване без край.
Ай-ай... е възклицателно недоумение,
И **my god**-ината е пълна
с нечетен брой пропуснат шанс,
Обърнат е часовника – заспиваш,
Естественото състояние е **trans**-грешен
изводът е в теб,
запълнен като кладенец със пясък.
Къртица си! Заровена отвън.
Отвътре е водата... плясък
на изплъзнала се риба.
Нов шанс – хвърли лопатата,
това е нужда на Душата.
Единият ти крак стои оттатък –
последна крачка на разплатата.
Отплатата е НИЩО,
В замяна
се иска ВСИЧКО.

Човек от нужда е роден.
От горе погледът към теб е сведен.
Последно обстоятелствено пояснение:
Не ИСКАЙ, за да не бъдеш беден.

Ще станем ли Приятели?

Едва ли...

Във мен са Двама – кой ще избереш.

Един живее в дни полузаспали,

а другият нощта обръща в ден.

Ще ме обичаш ли?

Кого избираш в мен?

Ще чакаш ли във пладнето ми сънно

да те погледна както гледаш ти,

или ще чакаш онзи поглед трънен

на другият, пристигащ призори?

Кое избираш? –

полубуден, или полусънен?

Ще се усмихнеш ли, когато те подмина,

ще ме подминеш ли когато в теб се спра?

За кой от двама ни ще накладеш камина

пред нея нежно с мен да помълчиш

Кого избираш?

С кой ще се сдружиш?

Кого избираш?

В мен живеят двама.

Доброто ти и злото ти са в мен.

Полу-заспало, полу-будно бродят

във полунощният ти топъл полуден.

Защо ти трябвавам?

Имаш се във мен...

Думата е слуга на лъжата,
ласкателка на мечтите,
а мълчанието – тежко злато,
когато говорят очите.

„Обичам те“ е кратък израз
в сегашно тукашно време.
но времето любов не дава,
не може и да отнеме.

Любовта е безвременно цяла,
граматически несъвместима.
Притежателно овладяла ни –
в нея вечно ни има.

Що ка'еш? Ударил си дъното?

Всите сме там, байно.

От изгрев до пладне и от пладне до заник
кат маниста се нижем, майно
...льо.

Ка'еш на узо си.

А аз на ракийно наливане.

К'во се оглеждаш?

Мечтите умряха. Остана ми малко мезе
и време... за убиване.

Липсва ми зимата, липсват ми пръжките,
виното, чалгата, псувните (мъжките)

К'ва липса още ми се намира?

А... и поет (може и гръцки) –
да го пунтирам.

Рамене ли ка'еш? За обичане!?

И улично място, или мост за въздишки.

Улиците са мои откакто се помня

А по раменете ми птици и ...курйшки.

Ще ти разкажа приказка, приятелко

Не, не...

Ще сложа твоите мечти във нея,

ще ги загърна,

ще ги стопля,

нежно ще ги полюлея,

и замаяни

от топлото внимание,

ще ги излея

във душата ти.

Сърцата ни...

О, те копнеят

за минало

и за несбъднато...

Имало едно време...

и все още живеят

Принцът и Принцесата.

Не-смислено

Да те сънувам ли,
или да те измисля?
И да забравя всичко
истинско и смислено.
Магнетофона да подкара първа писта
и да заплува жълтата подводница
над чаша водка
в сиво-синкав дим.
...Не спим!
Животът ни е толкоз буден,
че даже и не чуваме будилника
с омекнала пружина.
Не ни и трябва!
Будуваме във курника
на вчерашен петел.
И си мечтаем за съня
със Цепелина.
Животът ни измина
във будуване,
във чаша водка,
в сбръчкани постели
и във мечти
да сме сънувани.
А пък мечтите ни...
на сбръчкани постели,
със чаша водка,
полу-будни,
минават през живота ни,
като сънуван Цепелин,

прелитащ бавно
над курник с вчерашен петел.
Не им и трябва будилник.
Те никога не спят.
Над сиво-синкав дим
и чаша водка,
плуват – жълтата подводница.
Магнетофон на първа писта –
забравят всичко
истинско и смислено.
Измислят си...
и ни сънуват.

Не ви разбирам нежни душици.

Не ви разбирам, дребни мушици,
пърхащи някъде в псевдопространството,
гдето не идват големите птици.
Мъча се някак да ви усетя.
Мъча се, някак дано се сетя,
какво рисувате с бледите точици,
гдето не парят, а пък уж светят.

Не ви разбирам дребни мушици.
Но и не трябва.
Летя със птици.

Лилаво

Ах колко бавно отваряш вратата си!
Така ли трябва, или аз така го реших?
Ухае на роза, лилаво се стеле душата ми,
Господи, колко съм тих!

Прекрачвам през прага ти – навън ли, навътре ли?
„Излизам“ и „влизам“ били са моя игра.
Аз съм Вратата, Пътят, Животът, Отвъдното!
Трябвало е само да спра.

666

Човек живее в три свои същности,
четвъртата на Живот е богата.
ΚΟΣΜΟΣ, ΘΕΛΗΜΑ, ΕΡΩΤΑΣ
Четвъртото е Душата ви Свята.

Обещано Завръщане

Пристигнах.

Ето ме.

Пътувах дълго, дълго...

Пътувах през морета и гори,
пътувах през зелено и сахарено,
понякога в душите ви дори.

Пристигнах.

Ето ме – Далечно Обещание...

Ах, колко бързо времето лети!

Отца ми казва:

ВСИЧКО е ПРЕМЕРЕНО,

И ме напълни с вашите мечти.

Пристигнах.

Ето ме – Необходимо Връщане...

Как бавно, бавно раната кърви,

Олтарът ви е като гара чакаща,

А Пътникът към Себе Си върви.

Пристигнах.

Ето ме.

Добре дошли!

Покана за Безсмъртие

Каня ви на вечеря, приятели!

Край масата (не тайно) да изясним,
кой е Бог, и кой е предателят.

Хляб на тринайсет да разделим,
с вино червено да го полеем,
и да ядем - Бог е в нас, но с Бог не вървим.

Във суетата си тръгнахме голи,

Хлапето го няма да се присмее,

Време е, приятели, да се загърнем със Вярата.

От Бога сме.

Да ни предава, който посмее.

Аз Съм

Нищо не Е.
Но НИЩО Е без Мен.
Аз Съм, чрез Когото Нищо не съществува.
Аз Съм, чрез Когото Всичко съществува.
Но Аз не съм "аз".
Аз Съм Ние.
Ние е в Мен, и Аз Съм в Ние.
Ние Сме е Аз Съм.
В Мен са Майката и Отца.
Но Аз Съм Синът.
Аз Съм Единият Син, Който има много Братя и Сестри.
Те са моята Майка и Отец, и Аз Съм Едно с Тях.
Майка ни и Отца ни спят, а Ние Сме Будното в Тях.
Цялото спи.
Но Ние Сме в Цялото. И Сме Цялото.
Чрез Нас ТО е Будно.
А в Себе Си спи.
Будното е Истината, защото без Него НИЩО Е.
Аз съм Будното. Но Аз Съм Ние.
А вие сте, чрез които Ние Живеем.
Из между вас можете да намерите Нас.
Нас следвайте, за да дойдете при Нас.
Стъпвайте в Стъпките Ни.
Те идват от Мен и в Мен се завръщат, защото Аз Съм Вечният и Непроменимият.
Вън от Мен, дори Нищо не съществува.
Аз Съм Всичко.
Вие сте Моята движеща се Половинка.
Запазете ПОКОЙ и ТИШИНА, и ще изпълните другата Ми Половина.
Тя е Вечната.
Движението се изпълва със смисъл в своята крайна точка.
И там УМИРА, за да се роди като Покой.
(Покоят като същност стои вън от движението и няма рожден момент.)
Движение и Покой са Моята Същност.
Без едното другото не съществува.
Животът е проявен във ВЗАИМООТНОШЕНИЯ.
Без Взаимоотношенията Нищо Е.
Аз Съм, чрез Когото ВЗАИМООТНОШЕНИЯТА съществуват.
Чрез тях Аз Живея, и Аз Съм техният Живот.
Аз Съм Едно, но Живея чрез двете си Половини.
И двете са Истински, но едната е Вечната.
И Аз Съм Вечната половина.
Но Съм и другата.
Аз Съм и нея, но чрез Мен тя Живее.
И чрез нея Аз Живея.
Аз Съм Живота и в Мен е Живота.
Всичко Което Е, е Това Което Съм.

Аз Съм